

En kristen, skrev kardinal Newman, venter på Kristus, er på utkikk etter ham (*Parochial and plain sermons vol. 6, Sermon 17*).

Den første adventssøndagens tekster vitner også om dette. Paulus skriver sitt brev til noen av de første kristne, i Korint, som *venter på at vår Herre Jesus Kristus skal åpenbare seg*. Og Jesus selv oppfordrer disiplene og alle som hører på: *Så våk da! For dere vet ikke når husherren kommer, enten det blir om kvelden, midt på natten, ved hanegal eller om morgenen. Når han plutselig er der, må han ikke finne dere sovende.*

Gjennom historien har kristne funnet gjenklang for sin egen erfaring i tekstene fra Det gamle testamente som uttrykker Israelfolkets opplevelse av eksilet, lengselen etter å vende hjem og håpet om, og troen på at Gud ville gripe inn og føre dem tilbake, som for eksempel i teksten fra siste del av Jesaja: *Du, Herre, er vår far. Ditt navn fra gamle dager er Han som løser oss ut. Hvorfor fører du oss bort, Herre, fra dine veier? Hvorfor gjør du hjertet vårt hardt så vi ikke frykter deg? Vend tilbake for dine tjeneres skyld, stammene som er din eiendom! Ville du bare flerke himmelen og stige ned så fjellene dirret for deg. Aldri har noen hørt eller lyttet til, aldri har noe øye sett noen annen gud enn deg som kan gjøre slikt for dem som venter på ham.*

Koronatiden har gitt mange av oss en dypere erfaring av hva det vil si å vente og våke. Mange ting ble utsatt eller avlyst. Vi visste ikke, og vet fremdeles ikke, hvor lenge det vil vare, når forløsningen vil komme. Vi får av og til glimt av den, en smak av normalitet, men vet at det ikke er endelig. Vi kan bare håpe. Og vente. Og være trofaste.

For dem som har vært i karantene, som har vært smittet eller har lurt på om de var smittet, har det handlet om å være årvåken: er det symptom, er det ikke symptom, prøve å kjenne igjen de tegn som viser seg. Og vetnte. Våke og vente.

Vi har lengtet etter trygghet og frihet, etter helse og fellesskap, etter liv – og kanskje har dette satt mange av oss i kontakt med en annen, dypere, mer grunnleggende lengsel etter de samme tingene, en lengsel vi kanskje ikke alltid er oss så bevisst: etter frelse? For er ikke alle våre lengsler etter gode ting egentlig fragmenter av vår lengsel etter Gud?

Det begynte for oss her i Norge, passende nok, ved begynnelsen av fastetiden. Og det var en slags fastetid. Vi brettet opp ermene, vi vasket hendene, vi gjorde en innsats, vi avholdt oss fra det vi ble bedt om å avholde oss fra, fastet selv fra nattverdens næring, det var tiltak, det var strengt og aktivt og effektivt.

Adventstidens askese er annerledes. Den går mer i samme toneart som det vi har opplevd i høst. Det handler om å holde ut. Det er mindre inngripende på mange måter, det er mindre spektakulært, men det krever tålmodighet. Vi må fortsette å gjøre de riktige tingene, det vi har erfart at fører oss på rett vei, uten å gi opp, selv om det ikke gir umiddelbart synlige resultater. Vi må våkent holde blikket rettet mot målet, slik at vi husker hvorfor vi gjør det vi gjør.

Dette er advent: å forbli årvåken, holde blikket rettet mot det gode vi håper og tror skal komme, i all enkelhet gjøre det vi har å gjøre – og vente tålmodig. Vi har ikke kontroll på prosessen. Vi vet ikke hvor lenge den skal vare. Vi kan bare forsøke å overgi oss i tillit og håp, selv når det ser ut som om ting heller går bakover enn fremover.

Dette er også *lectio divina*. *Lectio divina* er en langsom, ettertenksom og bedende lesning av bibelteksten, idet vi søker å åpne oss for et møte med Gud som taler til oss, med Kristus som er Guds Ord, ledet av Den hellige ånd. Det er en tålmodig tilegnelse av tekstens budskap i vårt liv her og nå, og vilje til lydighet å sette ut i livet det Gud ber oss om, la det vi leser og ber få prege vår handling, forme vår tanke, skape vårt liv. *Vi er leire, du er den som former oss, alle er vi verk av din hånd.*

Som med smitteverntiltakene, kan det ta tid før varige resultater viser seg. Det kan ta tid før vi forstår hva Gud prøver å si oss, og det kan ta tid før vår lesning blir til praksis og før vår praksis blir til vane eller bærer den frukt den er ment å bære – og ofte er vi selv ikke de første til å oppdage det!

Selve prosessen former oss. Vi må senke farten, bli nærværende, bruke tid. En tekst har en annen dynamikk enn et bilde, og en bok har en annen dynamikk enn en nettside. Selv om man kan lese Bibelen på nett og selv om man kan be med et bilde (*visio divina*), er det noe med det å lese i en bok som bringer inn en ekstra dimensjon. Bildet gir deg alt på en gang, selv om du må bruke tid på å ta inn alle detaljene. Teksten er lineær, du kan bare ta det ordentlig inn ved å ta ett ord, én setning, ett avsnitt om gangen. Og i en bok: én side om gangen. Ikke som en nettside hvor du ruller videre eller kanskje har flere tabs åpne samtidig og svitsjer mellom dem.

Adventstidens venting er som å vente på en kjær venn. Og i mellomtiden leser vi, i vår *lectio divina*, vennens brev, eller mail eller kanskje SMS, igjen og igjen, vi tar inn hvert ord, ikke bare for å ta inn budskapet, men som om de liksom er en liten bit av den vi lengter etter – og det er det! Dette er Skriftens sakramentale dimensjon. Den formidler Guds levende Ord til oss. Ved Ånden som inspirerte forfatterne og som vi ber lede vår lesning, får vi et ekte møte med Kristus, han som vi er kalt til fellesskap med.

Gud ber oss om å vente, og han har gitt hver og en av oss en oppgave mens vi venter – som koronatiden, er det ikke en passiv ventetid. *Da han forlot huset, overlot han ansvaret til tjenerne og ga oppgaver til hver og en, og til dørvokteren ga han påbud om å våke.* Vi må bare ikke gi opp, ikke sovne, ikke glemme. *Du møter den som er glad og gjør rett, de som husker deg og går dine veier.*

Han utruker oss også og setter oss i stand til å gjøre det vi har å gjøre. *I [Kristus] er dere blitt rike på alt, på all lære og all kunnskap; vitnesbyrdet om [ham] har da også fått sikkert feste hos dere. Derfor mangler dere ikke noen nådegave mens dere venter på at vår Herre Jesus Kristus skal åpenbare seg. Han skal også grunnfeste dere helt til enden kommer, så dere kan stå uten å bli anklaget på vår Herre Jesu Kristi dag. Gud er trofast, han som har kalt dere.*

I tillit til det, kan vi åpne oss for å ta imot Ordet som kommer til oss i teksten, lytte med et åpent sinn og være rede til å handle etter det.

Etter å ha begynt med en bønn, leser vi først teksten langsomt, flere ganger, stopper opp og «tygger på» ordene. Dersom det er noe som er vanskelig å forstå, kan det være nyttig å skaffe seg litt bakgrunnskunnskap om tekstens historiske bakgrunn, dens kontekst, litterære sjanger, eller ganske enkelt slå opp ord man ikke helt vet hva betyr. Vi kan stille spørsmål som: Hvilke andre bibelsteder alluderer teksten til? Hva forteller den meg om Gud? Hvor ser jeg Kristus i teksten, hva formidler den om troen, om Guds plan? Kan jeg tenke meg Jesus lese eller proklamere denne teksten?

Vi stopper likevel ikke på det intellektuelle planet, men involverer også følelser og fantasi. Hvordan ser jeg for meg det teksten beskriver, hvilke følelser vekker den, hvor er jeg i teksten, hva rører meg, gjør meg forvirret, sint eller glad? Er det et ord eller en setning som treffer meg spesielt, sier noe til en konkret situasjon eller relasjon i mitt liv? Hva føler jeg meg utfordret til å gjøre, hvilke grep inspirerer teksten meg til å ta, hva tror jeg Gud vil si meg?

Vi tar alt dette med oss inn i bønn, lar teksten stille oss spørsmål og prøver å svare, stiller våre egne spørsmål til Gud eller kommer med det som vekkes i oss: takknemlighet, forbønn for personer eller saker; vi forteller Gud hva vi hører, hva vi ønsker, hva vi vil gjøre, hvordan vi vil svare. Vi ber også med tekstens egne ord. En setning som treffer kan bli en bønn vi gjentar flere ganger, vi gir tilbake til Gud det han selv har gitt oss.

Bønnen åpner oss for kontemplasjonens gave, hvor vi hviler i stillheten, i Guds nærvær, hvor vi blir satt i stand til å reise oss og se verden med nye øyne – slik at vi kan fortsette å holde utkikk etter ham i vårt daglige liv, mens vi forsøker å leve ut en praksis i pakt med vår lesning.

Ta for deg første adventssøndags tekster, to eller tre ved siden av hverandre i harmoni, eller bare én, i dybden. Spre dem gjerne litt utover. Lytt eller les – eller begge deler. Vent med kjærlighet på Hans komme til deg, i teksten, gjennom dagen, og i fremtiden.

Noen spørsmål som kan hjelpe meditasjonen i gang: Hva lengter du etter? Hva lengter du egentlig etter? Eller hvem lengter du etter? Hvilke lengsler er mest intense? Hvilke er de dypeste? Er det de samme? Hvilke gaver har du fått? Hvilke velsignelser? Hvilke oppgaver har Gud gitt deg? Hva føler du deg kalt til her og nå? Hvor oppmerksom er du på hva som foregår i deg og rundt deg? Hvor ser du Kristus komme til deg? Hvor er Gud nærværende?